

Silenci absolut

Un relat de: [Akin](#)

SILENCI ABSOLUT

Ràbia, enuig, desesperació i impotència, així com indignació, enveja i resignació són algunes de les emocions que he viscut durant molts anys, concretament, vint anys de silenci absolut, mentre que veia com la resta de gent gaudia d'una vida sense limitacions i plena llibertat per fer tot allò que li venia de gust, sense haver d'aturar-se pensar en cap perjudici. Han estat molts moments feixucs contra els quals he hagut de lluitar de valent.

De vegades, la vida et posa esglaons difícils d'esquivar, situacions de rics en què has de prendre importants i complicades decisions, i, per fatídiques i desagradables que resultin, t'has de decantar per aquella que et dona la vida, malgrat que sigui la que mai escolliries. Quan estàs cansada de metges, de medicacions additives, de proves agressives, i tots els resultats són negatius, et fan sentir dèbil, enfonsada, cada vegada, més malaltissa i vulnerable. De mica en mica vas percebent la manca de forces i d'alè per dur a terme la vida quotidiana, laboral i familiar de manera normal. Optes i desitges viure sola, tota sola, no vols donar explicacions a ningú sobre com et trobes, vols evitar que la malaltia limiti aquells que t'envolten. Vols viure en solitud. La gent, però, no ho entén, vol ajudar-te i compartir les teves inquietuds. Pobres!! No s'adonen que com més ajuden és respectant la petició de soledat. Finalment, arriba el dia que has de prendre una decisió, continuar vivint o deixar-te morir, i, evidentment, hi tries viure!! L'opció de sotmetre's a una intervenció desagradable i d'alt risc és per guanyar qualitat de vida. Quan no hi ha cap altra sortida remeiera per apaivagar la cruel i bàrbara malaltia que t'ha tocat viure, has de prendre l'única opció que queda, costi el que costi, si no vols expirar. Soferts un gran canvi de vida i de cos, tant estèticament com anatòmicament, res ja no és com era, tot deixa de ser normal, un sotrac colossal t'envaeix i has d'afrontar diferents limitacions en diferents sectors, però, relativament, millores en salut. Pots pensar i prendre decisions sense que hagin de tenir relació amb la malaltia, tanmateix, has d'assimilar i acceptar repercussions que només el temps ajuda a ser païdes, no és feina de bufar i fer ampolles, sinó que has de patir penes i feines per aconseguir fer front al contundent regirament. El silenci absolut ha anat creant una cuirassa plena d'inseguretats, inquietuds, vergonya, solitud i patiment per no haver volgut afrontar l'opinió que, tot plegat, podia merèixer a la gent amb què convivia i tenien relació amb mi. Aquest deliri fa que trontolli el cap, provoca ànsia i un constant dolor. Tan sols he fet coneixedors d'aquesta batzegada a un grup reduït de persones, familiars propers i gaires persones més, he preferit refugiar-me en mi mateixa, cosa que m'ha empetit el cercle d'amistats, les relacions socials i comportant-me a recloure'm a casa, sortint només per motius imprescindibles com laborals, sanitaris, però pocs per divertiment perquè per dissort fora de casa mai he aconseguit poder gaudir d'aquesta seguretat. Per sort, he comptat amb una família meravellosa i extraordinària que m'ha fet sempre costat, m'ha estimat i apreciat de forma desmesurada, m'ha ajudat a aconseguir que em sentís valorada, optimista i feliç, fet que m'ha donat esperança i fortor per continuar endavant.

Sortosament he comptat també amb gent estupenda, un grup de persones fantàstiques i professionals de la branca sanitària em proposaren gravar un vídeo, em donaren l'empenta necessària i el suport suficient per aconseguir trencar l'ennegrit i rígid escut que havien creat els vint anys de mudesa. La proposta consistia a realitzar unes escenes, juntament, amb unes altres persones que es trobaven a la mateixa situació que jo però amb la diferència d'haver verbalitzat el seu estat des del primer moment. Volien promoure que aquest tipus d'intervencions ajuda a viure lliurement i de manera més satisfactòria. La idea la trobí formidable i excepcional perquè ajudaria a molta gent i m'atorgaria la possibilitat de deslliurar-me del maleït silenci. Aconseguí embranzida i coratge per obrir el cademat i trencar el precintament que durant tants anys m'havia tingut la boca segellada. M'atreví fins i tot a comentar-li-ho, de manera presencial, a una amiga, i mentre conversava, sentí una sensació majestuosa d'alliberament, ho vaig poder fer sense entrebancs, amb naturalitat. M'omplí de felicitat, cofoia i xiroia, tanmateix, el que més m'impactà d'aquell escenari va ser l'educació i enteresa que mostrà aquella noia, ja que va optar per la discreció i cortesia, malgrat tota la curiositat i expectació que li pogués estar causant la notícia. Quants anys perduts, lamentí.

Havia donat soltesa al "tabú" forjat d'una confusió enfosquida, provinguda de la incertesa i el pudor que el meu estat em transmetia davant la societat, fet que em va fer valorar que compartir una angoixa, deslliure del maligne pes a què sotmès callar, a més, pots comptar amb algú que t'ajudi a minorar el desassossec que podem estar sofrint. És cert, que no tothom mostra l'actitud més correcta en rebre una confidència d'aquestes característiques, així i tot, hem de pensar que aquest tipus de gent representa una minoria, mentre que la que mostra sensatesa implica una gran majoria. Amb tot, he comprovat que emmudir perjudica i emprar confiança i comunicació ens aporta serenor, positivitat i seguretat.

Soc una persona ileostomitzada, malgrat tot, res ni ningú pot vedar la llibertat d'expressió a cap ésser humà perquè les repercussions poden ser, de vegades, irreversibles.

Akin
Maig de 2020